

Sygn. akt I C 961/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 stycznia 2014 r.

Sąd Rejonowy w Legionowie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Krzysztof Stępniewski
Sędziowie:	-
Protokolant:	Małgorzata Więcek

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 22 stycznia 2014 r. w L.

sprawy z powództwa

Prokura (...)

przeciwko

B. M.

o zapłatę

powództwo oddała

Sygn. akt: I C 961/13

UZASADNIENIE

Wyroku Sądu Rejonowego w Legionowie z dnia 31.01.2014 r.

Pozwem z dnia 19.04.2012 r. Powód Prokura (...) z siedzibą w W. wystąpił przeciwko B. M. o zapłatę 2677,49 złotych z odsetkami ustawowymi od dnia 19.04.2012 r. do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie.

W dniu 14.05.2012 r. Sąd wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

Postanowieniem z dnia 10.08.2012 r. Sąd uchylił nakaz zapłaty z dnia 14.05.2012 w całości i przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego w Legionowie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 16.06.2010 r. doszło do zawarcia pomiędzy powodem a Bankiem (...) S.A. Grupa (...) ((...) Bank S.A.) z siedzibą w K. zwany dalej Bankiem, umowy sprzedaży wierzytelności na podstawie której Bank przeniósł na rzecz

powoda wierzytelności wymienione w nr 1 do umowy za cenę i na warunkach określonych w niniejszej umowie, a Kupujący oświadcza, że Wierzytelności te nabywa za Cenę i na warunkach określonych w Umowie bez prawa regresu.

Pismem z dnia 26.03.2012 r. pozwany został wezwany do zapłaty (k. 32)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dokumenty przedstawione przez powoda.

Sąd, zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 § 1 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.).

Zatem powód powinien udowodnić okoliczności określone w art. 509 k.c. i art. 510 § 1 k.c. dotyczące elementów przedmiotowo istotnych umowy przelewu, jej ważności oraz skuteczności tej umowy.

Zgodnie z art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Zgodnie z art. 510 § 1 k.c. umowa sprzedaży wierzytelności przenosi wierzytelność na nabywcę (...).

Powód wskazał, iż na podstawie umowy sprzedaży wierzytelności nabył od Banku prawa do wierzytelności wobec zdefiniowanych w umowie dłużników. Z załączonych przez powoda umów nie wynika jednak jakie wierzytelności, w jakiej wysokości i w stosunku do kogo zostały na ich podstawie zbyte. Na podstawie załączonych przez powoda dokumentów nie można stwierdzić, iż Bank zawarł z pozwanym jakąkolwiek umowę.

Ponadto, podkreślenia wymaga, iż brak jest jakichkolwiek dowodów wskazujących na to, aby pośród zbytych wierzytelności znajdowała się również wierzytelność przysługująca Bankowi w stosunku do pozwanego.

Równocześnie należy zauważyć, iż powód nie przedstawił żadnego dowodu wskazującego z jakiego konkretnie tytułu dochodzona jest przez niego kwota objęta pozwem. Jednym dokumentem przedstawionym przez powoda jest wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego.

Stosownie do przepisu art. 194 Ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych księgi rachunkowe funduszu sekurytyzacyjnego, wyciągi z tych ksiąg podpisane przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych funduszu i opatrzone pieczęcią towarzystwa zarządzającego funduszem sekurytyzacyjnym oraz wszelkie wystawione w ten sposób oświadczenia zawierające zobowiązania, zwolnienie z zobowiązań, zrzeczenie się praw lub pokwitowanie odbioru należności mają moc prawną dokumentów urzędowych oraz stanowią podstawę do dokonania wpisów w księgach wieczystych i rejestrach publicznych.

Powyższe oznacza jednak jedynie to, że Powód wystawił dokument, z którego treści wynika istnienie wierzytelności, natomiast brak jest potwierdzenia, iż jest to wierzytelność wobec pozwanego, która jest przedmiotem niniejszego postępowania.

W ocenie Sądu powód nie udowodnił istnienia roszczenia Banku wobec pozwanego.

Wobec zaś nie udowodnienia, iż Bank miał wobec pozwanego wierzytelność wynikającą z umowy, nie mogło nastąpić skuteczne zbycie tej wierzytelności. Zgodnie bowiem z art. 510 § 1 k.c. przesłanką skutecznego przeniesienia wierzytelności na nabywcę jest istnienie tej wierzytelności i przysługiwanie tej wierzytelności zbywcy (nemo plus iuris in alium transfere potest quam ipse habet). Z powodu bezskuteczności umowy przelewu zawartej między Bankiem a pozwanym, nie nastąpił skutek w postaci przeniesienia wierzytelności – art. 510 § 1 k.c.

Mając powyższe na względzie, Sąd orzekł, jak w sentencji.